

As ik me niet vergis bin ik vorige keer gebleve bij m'n petroliekarrechie, mit 't kissie voorop. Ik zel dan nou is wat vertelle over 't waark dat ik ging doen toe vaoder was gesturreve. Ik heb glôôf ik al wat gezeet over m'n schooltijd, toe ik stiekum ok al wat dee.

Laet ik beginne mit het bezurge van de krant, het Dagblad van Rotterdam. De krant kwam mit de trein en wier uitgelaoie aan de halte van Baonhoek; daer was toe 'n halte van 't Spoor. Die is in d'n oorlog 1914/18 opgeheve en toe mos ik de krante van het station haole. Ik mos dus iedere dag van de Tollesteegt naer 't station lôôpe. Ja, lôôpe, want fietse was t'r nog niet bij! En daer liep ik dan mit een zwaer pak krante op m'n rug, as jonge van 'n jaer of twaolf. Maor 't bezurge gong nogal vlot, want dà dee ik allêên tusse de Tollesteegt en de grens mit Paopendrecht.

Voor 'n hôôp mense betekende de krant hêêl wat. We motte nie vergete dat 'r zôô'n klaaine zeuventig jaer geleeje gêên aandere nieuwsbronne wazze. Dus het Dagblad van Rottedam wier graeg geleze. D'r was nog wat leuks aan die krant verbonge. De abonnees wazze naomelijk automaotisch verzekerd tegen ongevalle. Azzie bevobeld een vinger kwijt raakte kreeg-ie zôô veul, bij 'n hêêle hand zôô veul. En bij 'n dooielijk ongeval kregde de naobestaonde duizend gulde; daer mos-ie vroeger wel twêê jaer voor waarke. In mijn wijk is 'n dooielijk ongeval twêê keer voorgevalle. 'n Paor zijn d'r 'n voet kwijt geraakt, en ok wel ôôge en vingers. Dat gebeurde nogal 's op de scheepswurf.

Op 'n keer was t'r in mijn wijk een nieuw gezin komme weune en toe ik mit de krant langs kwam vroeg de vrouw an me: Zeg jonge, is dat die krant van die ongelukke? Ja vrouw, zee ik. De vrouw: Wil-ie 'm dan ok bij mijn brenge? 'n Aandere keer wier ik ok opgehewe deur een man van een nieuw gezin: Hee, jonge, zôdrao ik nege gulde in de week verdien neem ik ok die krant, hoor! Hij was wegwaarker bij 't spoor. Laeter is-tie ok abonnee geworden, toe verdiende-die zeker de nege gulde.

Nou, verders had ik nogal wat incasso-waark. Ik haolde ok het abonnementsgeld op voor het weekblad "De Merwebode" en de Kaarkbode. Dat geld wier toe aan de deur opgehaold: voor de Merwebode was dat veertig cent in de drie maonde. Wat de Kaarkbode kostte weet ik niet meer, dat was minder.

En dan incasseerde ik nog geld voor 'n spaorzegelsysteem. Elke week gong ik langs d'n dijk om zegeltjies te verkôôpe, daer konne de mense laeter wat voor kôôpe. Zôdoende kwam ik bijna huis-ter-om-op, huis aan huis zô gezeet. Wat ik wel 's moeielijk vong: in die tijd wazze mense die mit petrolie ventte, getikt. Allêên getikte deeje zukke waark. En dat vong ik wel 's aarg, ik schaomde me 'n bietjie dat ik daer ok bij gerekend wier....